

မင်းလူ
အလွမ်းသစ်

“မိန်းမတို့ သည် ချစ်ဦးသူကို အချစ်ဆုံးဖြစ်ပြီး
ယောက်ျားတွေကတော့ နောက်ဆုံးတွေ့သော
မိန်းမကိုအချစ်ဆုံးဖြစ်လေ၏ ”

ဘယ်ပညာရှိပြောခဲ့သော စကားလဲတော့မသိ။ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာ
ဖတ်ဖူးတာလဲ မမှတ်မိတော့. . .။ ကျွန်တော်ဘာသာ တွေးမိတာကို
တစ်ယောက်ယောက်ကများ ပြောခဲ့ရေးခဲ့တာလားလို့
ထင်ယောင်မိတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်အတွက် ယောက်ျားဘက်အခြမ်းကတော့
လုံးဝမှန်ကန်သော အဆိုအမိန့်ပါပဲ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်အနေဖြင့်
သူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်၏ ။
ပထမဆုံးလည်း သူ၊ နောက်ဆုံးလည်း သူ၊ ချစ်ဦးသူကလည်း သူ၊
နောက်တစ်ထပ်တစ်ယောက်ကို ချစ်မိစရာအကြောင်းလည်း မရှိ။
ဒါအကုန်ပဲ။

ဒီလိုဆို သူ့ဘက်ကကျတော့ကော။

ကျွန်တော် မသိ။ မေးလည်း မေးမကြည့်ဘူးပါ။ မေးဖို့ မလိုဘူးဟု
ထင်ခဲ့လို့ လား၊ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ နဲ့ ပဲ လုံလောက်ပြီဆိုပြီး မေးဖို့
မေ့လျော့နေခဲ့တာလားဆိုတာလည်း မသေချာ။ ခုချန်ကျမှ ဖွင့်မေးဖို့

ဆိုတာကလည်း နောက်ကျနေခဲ့ပြီ။

တချို့ကိစ္စများမှာ ပြောသင့်တဲ့ အချိန်ပြောလိုက်မှ အဆင်ပြေသည် ။
ဒီလိုမှ မဟုတ်လို့ ကတော့ ကြာလေ ပြောရခက်လေဖြစ်တတ်သည် ။
တချို့ကိစ္စတွေကျပြန်တော့လည်း မျိုသိပ်ထားလေ၊ ကြီးထွား လာလေ
ဖြစ်တတ်ပြန်သည် ။ သံသယလိုဟာမျိုးပေါ့။

အချစ်ကို စတင်တွေ့ရှိခံစားရပုံနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမျိုးမျိုးပြောကြ၊
ရေးကြတာ ကြားဖူးဖတ်ဖူးသည် ။ တချို့ကလည်း ပန်းတစ်ပွင့်လို့ ပဲ
အဖူးအငုံဘဝကနေ တဖြည်းဖြည်း ပွင့်အာလာတတ်တာမျိုးတဲ့ ။

ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲတစ်ခုထဲမှာ တော့ မိုးဖွဲဖွဲရွာနေတဲ့
အချိန်လမ်းလျှောက်ထွက်ရပုံနှင့် ဥပမာပေးသည် ။ အစကတော့
အမှတ်တမဲ့ပါပဲ။ သတိပြုမိတဲ့ အချိန်ကျမှ တစ်ကိုယ်လုံး
ရွဲ့ရွဲ့နစ်အောင်စိုနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏ ။ အချစ်ဆိုတာလည်း
ဒီအတိုင်းပဲ။ ဘာသိဘာသာ နေခဲ့ရင်းကမှ သူ့ကို
ချစ်နေမိပါပကောလားလို့ တအံ့တဩဝန်ခံရတာ မျိုး ဖြစ်သည် ဟု ဆို၏
။

ကိုယ့်အတွေ့အကြုံနဲ့ ကိုယ်၊ ကိုယ့်အတွေးအမြင်နဲ့ ကိုယ်
အမျိုးမျိုးပြောကြတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အချစ်လို့ ယူဆရတဲ့
အရာကို စတင်တွေ့ရှိတဲ့ အခါ အလစ်အငိုက်မှာ နောက်ကနေ
ဇက်ပိုးကို အနှက်ခံလိုက်ရသလို မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည် ဟု ထင်မိသည်
။ ဒီနောက်မှာ သတိပြန်မလည်လာတော့ဘူးဟု မှတ်ယူရပါသည် ။

သူသည် ကျွန်တော့သူငယ်ချင်း၏ သူငယ်ချင်း ဖြစ်၏ ။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့
စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက်သည် ။ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အိကိုဆိုတာ

မိန်းမလှ ကျွန်းဟု နာမည်ကြီးသည်။ ဒါကလည်း . . . ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။
စီး ပွား ရေး တ ကြွ သို လ် မှာ ယောက်ျားလေးနည်းသည်။ ။
မိန်းကလေးတွေများ သည် ။ ထို့ကြောင့် အချောအလှတွေလည်း
ပေါများ နိုင်လေသည် ။ သို့တိုင်အောင် “သူ”သည်
အီကိုကျောင်းသူမဟုတ်ပါ။

တ ကြွ သို လ် မှာ မိ န်း က လေး များ မှာ ဌေးဌေးမြင့်နှင့် စိုးစိုးဦးတို့
ဖြစ်ကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး အညာသူတွေ။ ဌေးဌေးမြင့်က မင်းဘူးသူ။
စိုးစိုးဦးက ရေနံချောင်း။ တချို့ကတော့ ဒီအရပ်တွေကို အညာလို့
မခေါ်နိုင်သေး။ မြေလတ်ပိုင်းဖြစ်သည် ဟု ဆို၏။ ကျွန်တော်တို့
ရန်ကုန်သားတွေ အတွက်ကတော့ ပြည်မြို့ကကျော်လျှင် အညာလို့
သတ်မှတ်လိုက်ကြတာပဲ. . .။

“နင်တို့ အညာက ရေလည်း ရှားသေး . . . ပူကလည်း ပူသေး၊
စားစရာသောက်စရာလည်း ကောင်းကောင်း မရှိဘူး”

“အမယ်. . . နင်တို့ အောက်အရပ်ကတော့ ရွှံ့တွေဗွက်တွေနဲ့
ယင်တလောင်းလောင်. . . ခြင်ကလည်း ပေါသေး ငါတို့ အညာမှာ ဆို
သိပ်သန့်တာ...” ဟု ပြန်လည်ချေပသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ. . . နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့
အညာသူတွေဟာ အသားအရေ မွဲခြောက်ခြောက်ပဲဆို သိသာတယ်၊
တစ်ယောက်က ဘဲဥကို ပုန်းရည်ကြီးစိမ်ထားသလိုပဲ၊
တစ်ယောက်ကကျတော့ ငါးကျည်း ခြောက်ကို ရေနံသုတ်ထားတဲ့ ပုံမျိုး.
. . .”

ကျွန်တော်က ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောရာ ဌေးဌေးမြင့်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး

“နင်တို့ ရန်ကုန်သူတွေ အသားကတော့ ဖြူသလိုပဲ. . . ဒါပေမယ့်

အသားအရေပွစိစိ ကြမ်းတမ်းတမ်းနဲ့ ၊ အညာသူတွေက
အသားညှို့ပေမယ့် အသားက သိပ်နူးညံ့ချောမွေ့တာ...”

“ဟေ့ကောင် ဟုတ်လား...”

ဟု . . .ကျွန်တော်ကမေးတော့ အုန်းသန်းမှာ ရှက်ပြီး “ဟာကွာ ”ဟု
ရေရွတ်ရင်း မျက်နှာကြီးနီသွားသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က
ချိတ်တိတ်တိတ် ဖြစ်နေကြတာကိုး။

“မင်းကော သိလားကွ cကျော်”

ဟု ကျော်ကြီးကို မေးပြန်တော့ သူက...

“ဟုတ်သလိုလိုပဲကွ. . .ဒါပေမယ့် အကျ..ခံနေတော့
သိပ်မသိသာဘူး”

စပ်ဖြဖြလုပ်ရင်း ပြန်ဖြေသည် ။ စိုးစိုးဦးက
ကျော်ကြီးလက်မောင်းကို လိမ်ဆွဲသည် ။ ကျော်ကြီးက. . .။

“အဲ. . .လက်ချောင်းတွေက တော်တော်သန်မာတယ်ဆိုတာတော့
မင်းမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ...”

ဟု လက်မောင်းကိုပွတ်ရင်း ပြောလိုက်သည် ။

ဌေးဌေးမြင့်သည် သူတို့ အညာသူတွေကို ထိသဖြင့် တော်တော်နာ
ဟန်တူသည် ။ သက်သေပြစရာကလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ပဲရှိ၏ ။
ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲမှာ မြန်အောင်သူ ခင်သိန်းအေးရှိ သော်လည်း
တက္ကသိုလ် ရောက်တဲ့ ထိ ရင်ဖုံးအကျ..ပွပွ၊ ကျစ်ဆံပြီးတုတ်တုတ်၊
သနပ်ခါးပိန်းကြားနှင့် ကျောင်းတက်သူဖြစ်သဖြင့် သူကြီးသမီးဟု
ခေါ်ခံရသူ ဖြစ်နေ၏ ။

နောက်ဆုံးတော့ ဌေးဌေးမြင့်က စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။ ။

“အညာသူတွေ တကယ်လှပြီဆိုရင် ဘယ်သူမှ လိုက်လို့ မမှီဘူး၊ နင်တို့ တင်မေထွန်းကို မြင်စေချင်တယ်”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ “တင်မေထွန်း”ဆိုသော နာမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲက နွေးခနဲဖြစ်သွား၏။ စိတ်အာရုံထဲမှာ လည်း အသားညို မောင်းမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကျစ်လျစ်ပြေပြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖျက်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။ ။ မျက်နှာ ကိုတော့ မှန်းလို့ မရ။

တင်မေထွန်းသည် ဌေးဌေးမြင့်၏ သူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ ။ ဆယ်တန်းကို တစ်နှစ်တည်း အတူတူအောင်ကြသည်။ ။ သို့ရာတွင် သူ့အမေက ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် အနီးကပ်ပြုစုဖို့ လိုအပ်နေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဌေးဌေးမြင့်လို တက္ကသိုလ်မှာ လာမတက်နိုင်ဘဲ စာပေးစာယူ (အဝေးသင်တက္ကသိုလ်)သာတက်သည် ဟု ဆို၏။ ။

ဌေးဌေးမြင့်က ဒီလောက်ပဲပြောပြသည်။ ။ သူ့မိဘတွေက ဘာလုပ်သလဲ၊ စီးပွားရေး အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ၊ ဝန်ထမ်းလား၊ ကုန်သည် လား၊ ဈေးရောင်းတာလား၊ မောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ။ မသိရ။ ဒီလောက် အသေးစိတ်လည်း ပြောဖို့ လိုမှ မလိုဘဲကိုး၊ အညာသူတွေ လှတယ်ဆိုတာ စကားနှစ် တို့ပြန်ချေပဖို့ သာ လိုရင်း ဖြစ်၏။ ။

“ဒီနာမည်မျိုးဆိုရင် . . . ဒီအကြော်ရောင်းမှာ ပဲဆိုတာ သိတာပေါ့ကွယ်”

ဆိုသော နိုင်ငံကျော်လူရွှင်တော်ဈေးသည် ကြီး ဦးဆန်နီရဲ့

ပျက်လုံးလိုပေါ့။ ဒီနာမည် မှ ညှိထားရင် တော့ လှမှာ ပဲလို့ သာ
တေးထားလိုက်မိ၏ ။

တကယ်တော့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ အဝေးကြီး။
သူ့ဘာသူလှလှ မလှလှ အနေသာကြီး။ သို့ရာတွင် တင်မေထွန်းဆိုသော
နာမည်ကို အမှတ်ထင်ထင်ဖြစ်သွားတာတော့ ထူးဆန်းလှသည် ။

နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီးတော့
ရွှေစက်တော်ဘုရားဖူးထွက်ကြဖို့ စီစဉ်သည် ။ ဌေးဌေးမြင့်နှင့်စိုးစိုးဦးတို့
က အရင်ပြန်နှင့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ က နောက်ကျမှ လိုက်သွားမည်။
မင်းဘူးက ဌေးဌေးမြင့်တို့ အိမ်မှာ ဆုံကြမည်။ စိုးစိုးဦးကလည်း အဲဒီ မှာ
လာစောင့်နေမည်။

တကယ်တော့ ဘုရားဖူးတာကိုအကြောင်းပြပြီး အုန်းသန်းက
နည်းနည်းလန့်နေသေးသည် ။

“ငါ့ကို သူ့မိဘတွေက သဘောကျပါ့မလား မသိဘူး” ဟု
စိုးရိမ်စကားဆိုသည် ။ ကျော်ကြီးက...

“ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ . . .မင်းလို ပညာလည်း တတ် ရိုးလည်း
ရိုးသားတဲ့ လူကို သဘောတူမှာ ပါ. . . .ငါပြောရဲတယ်
မင်းကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ သမီးအတွက် လုံးဝစိတ်ချ သွားရမှာ ပဲ...”

ဆိုတော့မှ စိတ်သက်သာရာရသွားသည် ။ အမှန်တော့
ကျော်ကြီးဘာကိုဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော်ရိပ်မိသည် ။
အုန်းသန်းလိုပုံမျိုးနဲ့ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်

ရစရာအကြောင်းမရှိနိုင် တာကို လူကြီးတွေ ချက်ချင်းရိပ်မိမှာ ပဲဟု ပြောလိုခြင်း ဖြစ်၏။

“အေးကွ. . .အုန်းသန်းရဲ့ မိဘတွေကလည်း ဌေးဌေးမြင့်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ သဘောကျသွားမှာ ပဲ. . .”

ကျွန်တော်ကလည်း ထပ်ဆင့်ပြီး တင်တောင်းပေးလိုက်ရာ အုန်းသန်းမှာ အေး. . .ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်ဟု ဘုမသိဘမသိ ပြန်ပြောသည်။

ကျော်ကြီးကတော့ လူရည်လည်သူဖြစ်သဖြင့် ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းကပင် စိုးစိုးဦးတို့ အိမ်ကိုသွားလည်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ အညာမှာ ရှားပါးသော နူးရင်းထို၊ ရွှေပုစွန်ခြောက်စသော လက်ဆောင်တွေ တနင့်တပိုးဝယ်သွားသည်။ သူက တစ်ဘက်သား ကျလောက်အောင် စကားပြောကောင်းသူ၊ ရုပ်ကလည်း သန့်တော့ အဆင်ပြေသည် ဟု ကြားသိရ၏။

ရွှေ စ က် တော် ဘု ရား ဖူး သွား ကြ မ ည့် ကိစ္စ မှာ အုန်းသန်းတို့ ကျော်ကြီးတို့ သူအတွဲနဲ့ သူ၊ သူရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူဆို တော့ အရမ်းတက်ကြွနေသည်။

ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော်က ကြောင်တောင်တောင် ငေါင်းစင်းစင်ကြီး ဖြစ်နေမှာ ပဲ။ သို့ရာတွင် လိုက်ဖို့ သဘောတူလိုက်၏။ “တင်မေထွန်း”ဆိုသော နာမည်တစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

ကျွန်တော်တို့ မင်းဘူးကိုရောက်တော့ စိုးစိုးဦးက ဌေးဌေးမြင့်တို့ အိမ်မှာ ရောင်နှင့်နေသည်။ ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်း လူကြီးတွေက အုန်းသန်းကိုကြည်ဖြူပုံရသည်။

မ င် ဘူး မှာ နှစ်ရက်နေပြီး စက္ကိန်းတဲဘုရား၊ နဂါးပွက်တောင်၊
ကျောင်းတော်ရာတို့ သို့ သွားသည် ။ မကွေးဘက် ပြန်ကူးပြီး
မြသလွန်စေတီဖူးကြသည် ။ သူတို့ လေးယောက်ကတော့
အတွဲကိုယ်စီမှီတော်တော် ပျော်နေကြသည် . . .။ အကြို
ဟန်းနီးမွန်းထွက်တဲ့ သဘော ဖြစ်နေ၏ ။ ကျွန်တော်မှာ သာ
ဘက်ပဲ့ပြီးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၏ ။

မြ သ လွ န် စော င်း တ န်း မှာ တစ်ဆိုင်ထဝင်
တစ်ဆိုင်ထွက်လျှောက်ကြည့်ကြ အတိုအထွာလေးတွေဝယ်ကြတော့
ကျွန်တော့်မှာ မကွေးမြို့ထွက် နာမည်ကျော် ကတ်ကြေးပဲဝယ်ရမလိုလို၊
ဓားမကြီးပဲယူရမလိုလိုနဲ့ ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
စိုးသောင်းတို့ အဖေက ကွမ်းစားတတ်တာသတိရပြီး ကွမ်းညှပ်တစ်ခု
ဝယ်ဖြစ်သွားလေ၏ ။

တစ်ယောက်တည်း သင်းကွဲလိုဖြစ်နေသောအခါမျိုးတွင်
အဖော်တစ်ယောက်ကို တောင်းတမိတတ်တာ သဘာဝ ပဲ ဖြစ်၏ ။
ဧည့်ခံပွဲတွေမှာ ဖြစ်တတ်သလိုပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ မသိတဲ့ လူစိမ်းတွေကြားမှာ
ငေါင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသောအခါ
အသိအကျွမ်းတစ်ယောက်ယောက်ကို မျှော်မိတဲ့ သဘောမျိုးပါပဲ။
ခုနေခါ . . .တင်မေထွန်းဆိုတာ ရောက်လာရင်ကောင်းမယ်ဆိုသောဆန္ဒ
ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင် ဖြစ်၏ ။

ခက်နေတာကတော့ တင်မေထွန်းကို နာမည်သာ ကြားဖူးတာ
တစ်ခါမှ မြင်ဖူးခဲ့တာမဟုတ်။ ဌေးဌေးမြင့်က “တင်မေထွန်းကို
မြင်စေချင်တယ်”လို့ ဆိုတာက စကားအဖြစ် ပြောခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏ ။
တကယ်ပြမယ်ဟု ဆိုခြင်းမဟု န်။ အလေးအနက်ပြောခဲ့တာလည်း

မဟုတ်။ တစ်နှစ်လောက်တောင်ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုစကားကို ပြောခဲ့သော
ဌေးဌေးမြင့်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အမှတ်တမဲ့မေ့လျော့နေနိုင်သည် ။
ဟိုကောင်တွေဆိုလျှင် နာမည်တောင် မှတ်မိပါတော့မလားမသိ။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကျတော့လည်း . . .

“ဟိုအရင်က နင်ပြောဖူးတဲ့ တင်မေထွန်းဆိုတာ ငါ့ကို ပြဦးလေဟာ”
လို့ စကားအစဖော်ပေးလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်။ တော်ကြာ . . .

“တင်မေထွန်းဆိုတာ ငါတို့ ဒေါ်ပါဟ. . . သူငယ်ငယ်က
သိပ်လှတယ်လို့ ပြောတာ . . .”

ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ကွဲပြီ။ ပြီးတော့ တင်မေထွန်းသည် ခုချိန်မှာ
အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက်လောက်
တောင်ရကောင်းရနေနိုင်သည် ။ နောက်တစ်ချက်
စဉ်းစားစရာရှိသေးသည် ။ တင်မေထွန်းဆိုသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် တကယ်ရှိချင်မှ ရှိမည်။ ဌေးဌေးမြင့်က
စကားနိုင်လှပြီ၊ ရောဆိုပြီး ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာနာမည်တစ်ခု
ကောက်ပြောလိုက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ ကျွန်တော်သည် သူတို့ စုံတွဲနှစ်တွဲနောက်က
ယောင်ချာချာလိုက်ပါရင်း ရွှေစက်တော်ဘုရားဆီ ရောက်ရှိ သွားခဲ့သည်
။ လူပျို အပျိုတွေချည်းသွားလျှင် မသင့်တော်သောကြောင့်
ဌေးဌေးမြင့်တို့ အဒေါ်က စောင့်ရှောက်ဖို့ အဖော်အဖြစ်လိုက်ပါလာသည်
။ သူကလည်း တာဝန်အရသာ လိုက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်။ ရွှေစက်တော်ဆိုတာ
အခေါက်ခေါက် အခါခါရောက်ပြီးသားဖြစ်သောကြောင့်
သူ့အတွက်တော့ ရိုးနေပြီ။ ထို့ကြောင့် တည်းခိုသောအဆောင်မှာ သာ
လိုမ့်အိပ်ပြီးနေခဲ့တာ များ သည် ။

(တင်မေထွန်းဆို အဲဒီ အဒေါ်ကြီးများ ဖြစ်နေမလားလို့ ခပ်ကြောင်ကြောင် အတွေးဝင်ခဲ့သေးသည် ။ ဒီကြားထဲ ကပဲ ရွှေစက်တော်ရောက်တော့မှ တင်မေထွန်းနှင့် ဘွားခနဲ သွားဆုံတာမျိုးဖြစ်နိုင်သေးသည် ဟု စိတ်ကူး ယဉ်လိုက်မိပြန်၏။)

ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲက ရက်ရှည်လများ ကျင်းပခြင်း ဖြစ်၏ ။ အထက်စက်တော်ရာတည်ရှိသောတောင်ခြေ၊ မန်းချောင်း၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ တည်းခိုဆောင်တွေ ဆိုင်တန်းတွေ ပြည့်နှက်နေသဖြင့် ပြင်ဆိုင်၊ ဆေးခန်း စသည် တို့ အပြည့်အစုံရှိသည် ။ ယာယီရဲစခန်းနှင့် စာတိုက်တစ်ခုတောင် လာဖွင့်ပေးထားသေးသည် ။

ကျွန်တော်တို့ က ညနေပိုင်းလောက်မှာ ရောက်သွားသည် ။ ရောက်ရောက်ချင်း အောက်စက်တော်ရာကို အရင်ဖူးသည် ။ တည်းခိုဆောင်မှာ အခန်းနှစ်ခန်းငှားသည် ။ မိန်းကလေးတွေအတွက် တစ်ခန်း၊ ယောက်ျားလေးတွေက တစ်ခန်း။

ခဏနား၊ ရေမိုးချိုးပြီးနောက် အထက်စက်တော်ရာသို့တက်ဖူးသည် ။ ထို့နောက် ပြန်ဆင်လာခဲ့ပြီး ညနေစာ ထမင်းစားကြသည် ။ ပွဲဈေးတန်းဘက် ခဏလျှောက်ကြည်သည် ။ ပြီးတော့ . . .သူတို့ က မန်းချောင်းပေါ်မှာ ဖြတ်ထိုးထားသော ဝါးတံတားပေါ်တက်ပြီး ညရှုခင်းကို ခံစားကြည့်ရှုမည်ဟု ဆိုသည် ။ သူတို့ ကတော့ ခုချိန်မှာ ပူလည်း ခံစား၊ အေးလည်း ခံစား၊ လေတိုက်လည်း ခံစား၊ မြင်မြင်ကရာ ခံစားလို့ ကောင်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်မှာ တော့ ကားစီးလာရလို့ ခရီးပန်းတာရော၊ အထက်စက်တော်ရာကို တက်လိုက်ရတာ ရော ပေါင်းပြီး တော်တော် ညောင်းသွား သည် ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ နှင့်မလိုက်တော့ဘဲ တည်းခိုဆောင်ပြန်ပြီး လွဲနေလိုက်၏ ။

နောက်တော့ မှေးခနဲ ဖြစ်သွားရာက တစ်ကြိုးတည်း အိပ်မောကျသွားသည်။ ။

“တင်မေထွန်း လာပြီ...”

ဆိုသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည် ထင်၏။ ဖျက်ခနဲ နိုးလာသည်။ ။ ဒီတော့မှ . . .

“အာရုံလာတော့မယ် ထ. ကြာတော့”

ဆိုပြီး ဟိုဘက်ခန်းကနေ ထရုံကိုပုတ်ရင်း လှမ်းအော်နှိုးနေသော ဌေးဌေးမြင့်တို့ အဒေါ်ကြီးအသံဖြစ်နေကြောင်း သိရ၏။ ။ လူးလဲထ၊ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီးနောက် အထက်စက်တော်ရာသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ။

“နင်တို့ ကလည်း ဟာ မိုးတောင်မလင်းလေသေးဘူး”

ဟု ကျွန်တော်ကညည်းတော့ စိုးစိုးဦးက. . .

“ဟဲ့. . .စက်တော်ရာကိုလာဖူးတယ်ဆိုတာ အရုဏ်အမိတက်ဖို့ က အဓိကပဲ...”

ဟု ပြောသည်။ ။

ကျွန်တော်နှင့် ကျော်ကြီးတို့ က အဝတ်အစားတွေတောင် မလဲခဲ့ကြ။ ။ အုန်းသန်းကတော့ “စုတ်ဖတ်ဖတ်နဲ့ ကြည့်ရဆိုးလိုက်တာ”ဟု ဌေးဌေးမြင့်က ငေါက်သဖြင့် ပုဆိုးတော့လဲခဲ့သည်။ ။ သူတို့ မိန်းကလေးတွေကတော့ တော်တော် ဝီရိယကောင်းသည်။ ။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက. . . ထပြီး ပြင်ဆင်ထားကြသလဲမသိ။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေကြသည်။ ။ ဆွယ်တာ အသစ်ကလေးတွေလည်း ထုတ်ဝတ်လာကြ၏။ ။

ရာသီဥတုက အေးနေသော်လည်း စောင်းတန်းလှေကားအတိုင်း
ခပ်သွက်သွက် တက်လိုက်သောအခါ သွေးပူလာ၏ ။
အထက်စက်တော်ရာပေါ်မှာ တော့ ဘုရားရှိခိုးနေသူတွေ၊ ပုတီးစိပ်
တရားထိုင်နေသူတွေ၊ အာရုဏ်ဆွမ်းကပ်နေသူတွေနဲ့ စည်ကားနေပြီ။
ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့က သစ်သီးဆွမ်း ကပ်လှူကြသည် ။ အဒေါ်ကြီးက
ပုတီးစိပ်နေတုန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ က အာရုဏ်တက်ချိန်ကို ရှုစားဖို့
ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။

ရောင်နီပျိုးလာသောအခါ ရှုခင်းမှာ ညွှန်းသလောက်ပင်
လှပပါပေသည် ။ အရှေ့ဘက်တောင်စွယ်မှ ကောင်းကင်သည်
ပုစွန်ဆီရောင်သမ်းလာ၏ ။ အလင်းရောင်ပျပျအောက်မှာ ပင်
မန်းချောင်းကို ခပ်မှိုင်းမှိုင်းတောင်ကြား တစ်ခုမှ ကွေ့ထွက် လာပြီး
စက်တော်ရာရှိသော တောင်ကို ဦးတိုက်သည် ။ ပြန်ဝိုက်ပြီး
တောအုပ်ကလေးအတွင်း ဝင်သွားသည် ။ တစ်နေရာမှာ ပြန်ပေါ်
လာပြီး တောင်ကို ဦးတိုက်ပြန်သည် ။ ဂဏ်ကျွေ့ကျွေ့ပြီး မြင်ကွင်းမှ
ကွယ်သွားသည် ။ နောက်. . .ဘွားခနဲ ထွက် လာပြီး ဦးခိုက်ပြန်သည် ။
စက်တော်ရာကို ဦးသုံးကြိမ်တိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏ ။
အနောက်ဘက်တောင်ရိုးမှာ တော့ မြူခိုးတွေ ဝေ့ဝဲနေတာကို
မှုန်ဝါးဝါးမြင်ရသည် ။

ရှု ခ င်း မှာ ကြည့်လို့ မဝနိုင်။ နေထွက်လာလို့ ဒီမြင်ကွင်းမျိုး
ပျောက်ကွယ်သွားမှာ ကိုတောင် စိုးရိမ်သလိုဖြစ်မိ၏ ။ ကျွန်တော်သည်
တစ်သက်လုံးမျက်စိထဲက မထွက်အောင်
အသေးစိတ်ကြည့်ရှုမှတ်သားနေဆဲ...

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့. . .အဖော်မစုံ အာရုဏ်မလာနဲ့ လို့

ရွှေစက်တော်မှာ ဆိုရိုးစကားရှိတယ်၊ ဘယ်သူမှ မလွမ်းဘဲ မဆွေးဘဲ
မနေနိုင်ဘူး”

ဟု ဌေးဌေးမြင့်က ပြောသည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်ဟ၊ ငါတောင် လွမ်းချင်သလိုလို ဖြစ် လာပြီ”

ကျော်ကြီးက ဝင်ပြောသောအခါ စိုးစိုဦးက...

“ဒီ မှာ လူတစ်ယောက်လုံး ဘေးမှာ ရှိနေတာတောင် ဘယ်သူ့ကို
သွားလွမ်းနေတာလဲ. . မတွေ့တာဖြင့် လပိုင်းလောက်ရှိသေးတယ်. .
.ဖောက်ချင် လာပြီ...”

ဆိုပြီး ကျော်ကြီးလက်မောင်းကို ထုသည်။ အုန်းသန်းက...

“မင်းကပဲ လွမ်းရတယ်ရှိသေး. . ဒီကောင် လွမ်းဖို့ လည်း
ထားစမ်းပါဦး...”

ကျွန်တော့်ဘက် မေးငေါ့ပြီးပြောသဖြင့်...

“ငါက ဘယ်သူ့ကို လွမ်းရမှာ လဲ...”

ဟု ဆိုလိုက်စဉ်...

“ဌေးဌေးမြင့်...ဟဲ့...ဌေးမြင့်”

ခေါ်သံကြားသည်။ ဌေးဌေးမြင့်က လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဟယ်...တင်မေမ ”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည်။
“တင်မေမ”ဟု ဌေးဌေးမြင့်က ခေါ်လိုက်သံ ကြားသဖြင့် ဒါဟာ
တင်မေထွန်းရဲ့ အစ်မသို့မဟုတ် ညီမဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ ပြီးမှ
သူတို့ အညာမှာ ဒီလိုပဲ နာမည်နောက်က “မ”တပ်ပြီးခေါ်လေ့ရှိမှန်း

သတိရလိုက်သည်။ သူဟာ “တင်မေထွန်း” အစစ်ပဲ။

ဌေးဌေးမြင့်ကြွားခဲ့သလို “ဟင်ခနဲ၊ ဟာခနဲ” ဖြစ်မသွားပါ။ သူသည်
သာမန် ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရုပ်ရည်မျှသာရှိ၏ ။
(ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲကပုံနှင့်
ဆင်ပါသည်။)

“နင်က ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်နေတာလဲ. . .ကားဂိတ်ကနေ
ငါထည့်ပေးလိုက်တဲ့ စာ မရဘူးလား. . .”

ဌေးဌေးမြင့်က မေးသည်။

“စာရောက်တဲ့ အချိန်က အိမ်မှာ ငါမရှိဘူး၊ ခရီးသွားနေလို့”

“ဘယ်သွားတာလဲ. . .”

“ဆင်ဖြူကျွန်းဘက်သွားတာ. . .ပရိက္ခရာရပ်က ဆရာတိုးဆိုတဲ့
တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးဆီ သွားတာ၊ သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့ နာမည်ကြီးပဲဟာ စေတနာလည်းကောင်းတယ်”

“ဆေးဖိုးဝါးခလည်း သိပ်မယူဘူးလေ၊ ဒါကြောင့်
အမေ့ကိုသွားပြတာ. . .”

“အဆင်ပြေလား. . .”

“စောစောကတည်းက လာပြဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်၊
လုံးဝကောင်းသွားမယ်လို့ တော့ အာမ.မခံနိုင်ဘူး တဲ့ . . .
.သက်သာအောင်တော့ ဆေးတွေနဲ့ ထိန်းပေးမယ်တဲ့ ၊ ဒါနဲ့
ဆင်ဖြူကျွန်းမှာ တစ်ပတ်လောက် နေပြီးကုတာ၊ မဆိုးဘူးပြောရမှာ ပဲ၊
အတော်လေး ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ် လာပြီ. . .စလင်းပြန်ရောက်မှ

နင့်စာကိုတွေ့တာ. . .အမေ လည်း သက်သာနေတာနဲ့ ဘကြီးဆီ ခဏအပ်ထားခဲ့ပြီး မင်းဘူးကို တက်လာတော့ ဌေးမြင့်တို့ စက်တော်ရာ သွားပြီဆိုလို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ. . .”

“နင် ဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ”

“ဌေးမြင့်တို့ နဲ့ မရှေးမနှောင်းရောက်ဖို့ ပဲ. . .လမ်းမှာ ကားပျက်လို့ ည(၉)နာရီ ကျော်မှ ရောက်တယ်၊ အဲဒီ အချိန် ကြီးကျမှ လိုက်ရှာဖို့ မလွယ်တာနဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ခဏဝင်နားပြီးမှေးလိုက်ရတယ်. . . အာရုဏ်တက်ရင်တော့ တောင်ပေါ်မှာ တွေ့မှာ ပဲဆိုပြီးတက်ခဲ့တာ”

ထို့နောက် ဌေးဌေးမြင့်က ကျွန်တော်တို့ ကို တင်မေထွန်းနှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ ဒါ. . .ငါအမြဲပြောပြောနေတဲ့ တင်မေထွန်းပဲ လှတယ်မဟုတ်လားလို့ တော့ မပြောပါ။ သာမန်မန်မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ သဘောမျိုးလောက်ပါပဲ။ ဘယ်သူကမှ လည်း ဟိုအရင်က စကား သတိရပုံမပေါ်ပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ စိတ်ကူးနဲ့ ရူးပေါပေါဖြစ် နေခဲ့မိတာကို ကျိတ်ပြီးရှက်မိပါသေးသည် ။

တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီးနောက် စားသောက်ဆိုင်ဝင်ပြီး နံနက်စာ စားကြသည် ။ ထိုအချိန်တွင် မိုးစင်စင် လင်းပြီဖြစ်၍ အလင်းရောင်လည်း ကောင်းကောင်း ရနေပြီ။ နံနက်စာစားရင်း တင်မေထွန်းကို တစ်ချက်အကဲခက်ကြည့်လိုက်သည် ။ အညာသူဆိုပေမယ့် အသားဖြူသားပဲ၊ မဆိုးပါဘူးဟု ထင်မိလေ၏ ။

တင်မေထွန်းက ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုဆောင်သို့ လိုက်လာသည် ။

“နင် ညက ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူးဆို . . .ခဏမှေးချေပါလား”

ဟု ဌေးဌေးမြင့်က ပြောသည် ။ အမှန်တော့ သူလည်း
ပြန်နှင်ချင်တာ ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း မနက်က
အစောကြီးထရသဖြင့် အိပ်ရေးမဝသေး။ ထို့ကြောင့်
ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ဝင်ပြီး ပြန်အိပ်လိုက်ကြတာ ထုံးစံအတိုင်း
တစ်ဘက်ခန်းက ထရံကိုပုတ်နှိုးမှ ပင်နီးတော့သည် ။

“ဆယ့်တစ်နာရီထိုးနေပြီ. . .ရေမိုးချိုးကြတော့ ထမင်းစားရအောင်”

ဌေးဌေးမြင့်တို့ အဒေါ်ကြီးအသံကို ကြားရသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးထွက်လာတော့ သူတို့
မိန်းကလေးများ သည် မနက်တုန်းကလိုပဲ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး
တည်းခိုဆောင်ရှေ့မှာ အဆင်သင့်စောင့်နေကြသည် ။
တင်မေထွန်းသည် မနက်တုန်းက ဝတ်ခဲ့သော တစ်ပတ်နွမ်းအရောင်မှ
ိုင်းမှိုင်းခင်းဆွယ်တာကြီးနှင့် မဟုတ်တော့။
ချည်သားရင်စေ့လက်တိုအကျအဝါပွင့် ကလေးကို ဝတ်ထားသည် ။
သွယ်သွယ်ကျစ်ကျစ် ကိုယ်လုံးပေါ်မှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ ဆံပင်ကို
နောက်ဘက်မှာ လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့်စုပြီး ချည်ထားသည် ။
မျက်နှာပေါ်မှာ တော့ (ခရင်ပတ်ထင်တာပဲ) ခပ်ဖုံဖုံလိမ်းထားသည် ။

“အင်း. . .လှတော့လှသားပဲ”

ဟု တစ်ဆင့်တက်ပြီး မှတ်ချက်ပြုရသည် ။
